

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΒΙΤΩΛΙΩΝ 12 - ΠΕΙΡΑΙΑΣ	ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΝΙΚΟΣ ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΕΥΧΟΣ 1 ^ο ΓΕΝΑΡΗΣ - ΦΕΒΡΑΡΙΟΣ
-------------------------------------	--	--

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

(ΠΟΙΗΜΑΤΑ)

ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ.....	Φύσαγε ό άγέρας
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΗ.....	Θημωνιά
Ν. ΧΑΤΖΑΡΑ.....	Ήλιοβασιλέμα
ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΜΟΡΦΗ.....	Αμορ (άπόσπασματα)
ΣΑΒΒΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ.....	Ήλεγεία
Γ. Μ. ΜΥΛΩΝΟΓΙΑΝΝΗ.....	Χειμώνας
ΒΑΣ. ΔΑΜΠΡΟΛΕΣΒΙΟΥ.....	Εθαγγελία
ΓΡ. ΘΕΟΧΑΡΗ.....	Ό Ισκιος σου
ΝΙΚΟΥ Γ. ΚΑΘΡΕΠΤΗ.....	Προσμονή. Σήμερα ζώ αθριο πεθαίνω
ΣΤ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ.....	Μή Μιλήσεις - Ήγαπη
Θ. ΔΙΑΡΟΥΤΣΟΥ.....	Ήντίο
ΓΙΩΡΓΟΥ ΠΕΡΙΣΤΕΡΗ.....	Φθινοπωρο
Δ. ΓΙΑΤΡΑΚΟΥ.....	Ήπιτάφια
ΓΙΩΡΓΟΥ ΚΑΡΑΛΗ.....	Ήπ' τά όράματα
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΤΣΟΥΚΑΤΟΥ.....	Spleen
ΚΩΣΤΗ ΑΜΠΡΑΚΙΩΤΗ.....	Μουράγιο
ΜΗΝΑ ΜΑΤΣΑΚΗ.....	Μάταιη προσμονή
ΑΓΓΕΛΟΥ ΜΟΣΧΟΥ.....	Σάν έρθ' ή νύχτα
ΔΗΜ. ΓΟΥΛΑΝΔΡΗ.....	Ήσπερινός
ΘΑΝΑΣΗ ΚΑΡΔΑΛΙΝΟΥ.....	Σκεψη

ΠΕΙΡΑΙΑΣ 1943

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ :
ΒΙΤΩΛΙΩΝ 12 - ΠΕΙΡΑΙΑΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΝΙΚ. Γ. ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΥΧΟΣ 10
ΓΕΝΑΡΗΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΦΥΣΑΓΕ Ο ΑΓΕΡΑΣ...

Φύσαγε ο αγέρας στά μαλλιά σου
καί τ' ανακάτευε με χάνια,
κι' ἦταν φωτιά τὰ μάγουλά σου
ἀπ' τῶν φιλιῶν του τὰ σημάδια.

Φύσαγε ο αγέρας και μιλοῦσε
— τί νά μηνουσε ποιὸς τὸ ξέρει —
τὸ κρύο μελτέμι πού ἐφυσουσε
καί πού σέ χείδευε σὰ χέρι.

Κι' ἄπλωσε μέσ' στήν τραχηλιά σου
μ' ἐρωτικιάν ἀνατριχίλα,
καί σκόρπισε στήν ἀγκαλιά σου
τοῦ φθινοπώρου ὄλα τὰ φύλλα.

Καί σὺ τὸ βασίλεμα τῆς μέρας,
σ' ἔχασα μέσα σὺν τῷ χειμῶνα,
κι' ὄλο φυσάει, φυσάει, ὁ αγέρας
σὺν τῇ ἐρημιᾷ τοῦ καλαμιῶνα.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Η ΘΗΜΩΝΙΑ

Ἐγὼ εἶμαι ἡ βλογημένη θημωνιά
 ποὺ ἀπὸ χρυσὰ πυργώνομαι δεμάτια
 ἕνα μονάχα μῆνα τῆ χρονιά,
 μὰ μὲ ζηλεύουν κάστρα καὶ παλάτια.
 Ἐγὼ εἶμαι ἡ εὐλογημένη θημωνιά.

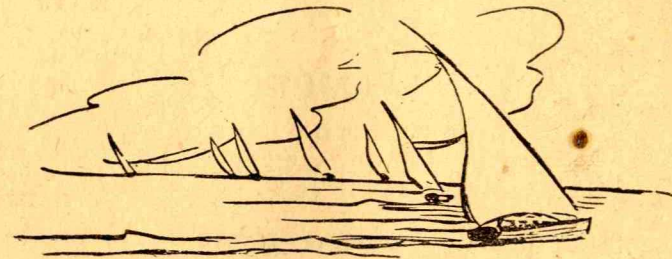
Ἐμένα δὲ μὲ χτίζουν μὲ λιθάρια,
 μὲ χώματα, μὲ ξύλα, μὲ νερά.
 Μὲ στήνουν λυγερὲς καὶ παλληκάρια
 μὲ στάχουσα, μὲ τραγούδια, μὲ χαρά.
 Κι' ὁ ἰδρῶς μὲ ραίνει μὲ μαργαριτάρια.

Ἐγὼ εἶμαι τῶν ἀνθρώπων ἡ κυψέλη,
 ποὺ κρύβει τὴν ἀτίμητη τροφή
 ποὺ κάθε χρόνο ἡ μάννα Γῆ τοὺς στέλλει
 μές' ἀπ' τὰ σπλάχνα μὲ στοργὴ κρυφὴ
 γλυκύτερη ἀκόμη κι' ἀπ' τὸ μέλι.

Λάμπω σάν ἥλιος, λάμπω σὰ φεγγάρι,
 καὶ σέρνω σκλάβα πίσω τῆ ζωῆ
 μὲ τὸ χρυσό, ξανθό μου τὸ σιτάρι,
 ποὺ λαχταροῦν ρηγάδες καὶ λαοὶ
 καὶ μὲ λατρεύουν σάν προσκυνητάρια.

Ἐγὼ εἶμαι ἡ τιμημένη θημωνιά,
 ποὺ ἀπὸ χρυσὰ πυργώνομαι δεμάτια,
 ἕνα μονάχα μῆνα τῆ χρονιά
 καὶ μὲ ζηλεύουν κάστρα καὶ παλάτια.
 Ἐγὼ εἶμαι ἡ εὐλογημένη θημωνιά.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

Ἡλιοβασίλεμα. Σαλεύουν
 αὔρες τὰ λούλουδα ἀπαλά.
 Σὲ διάφανο οὐρανό, τ' ἀστέρι
 τὸ βραδυνὸ φωτάει δειλά,

Ἄρια βελάσματα, κουδούνια,
 σφυρίγματα, στή σιγαλιά.
 Γυρνοῦν στή στάνη τὰ κοπάδια,
 ζυγὰ φωλιάζουν τὰ πουλιά.

Ἀπὸ τὸν κάμπο στὸ χωριὸ του
 ἄμορφο ἀντρόγενο γυρνᾷ.
 Διαβαίνει ὀμπρὸς τὸ παλληκάρια
 καὶ τὸ κατόπι ἡ νιὰ περνᾷ.

Ἐκειὸς μὲ τὸ τσαπὶ στὸν ὄμο,
 ἀλυγαριὰ χλωρὴ στ' αὐτί.
 Κι' ἔχει γλυκὰ στής νιὰς τὸν κόρφο
 τὸ βρέφος ἀλησμονηθῆ.

Ν. Ι. ΧΑΤΖΑΡΑΣ

AMOR

(άποσπάσματα)

Γλυκόπικρον, άμάχανον όρπετον
ΣΑΠΦΩ

Χάραμ' άχνό, κι' άπλώνεται άπαλά στα θάμψη
του κάμπου, δροσοστάλαχτο, μέσ' στ' άγροκήπια
σά χαβανέζικο όνειρο. Στακκάτο άρχίζει
των άσωμάτων ό λυγμός, και της βιολέττας
τό χρώμα ήδονικά ξανοίγει στ' άκροβούνια.
"Αφαντη άναπνοή, γλυκόπικρη στο Σύμπαν
άνησυχία, σαν κάτι νέο που με προσμένει.

Φεγγαράδα στ' άλώνι, αναλυμένο άσήμι.
Σιγής τραγούδι τό τρυγόι και του γκιώνη
τό λάλημα· ένα όγκάνισμα κάποτε ήχάει.
Κείτεται ό Ίσκιος του 'Ενδυμίωνα, μά ή Σελήνη
γυρνάει στο κύο φιλι του γέροντα δοσμένη.
Τά μάτια ώστόσο της μικρούλας δέ σφαλοθνε,
του στήθους της τ' άλάβαστρο ξεκουμπωμένο
και μόλις τά ξανθά μπουκλάκια της τ' άγγιάζουν
Ταφτά κι' άτλάζι όλα στο χέρι κεντημένα
για τους 'Ακρίτες που προσμένει. Λειμονάνθια
στην κόμη και ροδόφυλλα. Στα καλντερίμια
χλιμίντρισμα και γδοσπος — του ύμεναιου ανάφτε
τά φώτα, βάγιες και θεράποντες. 'Απόψε
γεμίζει ή λήκυθος, κ' ή πέτρα άναδακρύζει,
κι' άναστενάζει όλος ό κάμπος από άγάπη.

Ξεγέλασμα όνειρόσυρτο, θυσία και κρῖμα.
Παράδομ' άβουλης σαρκός ταλαντεμένης,
αύγινό ρίγος ήδονής. Καλυψώς πέπλο.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΟΡΦΗΣ

ΕΛΕΓΕΙΑ

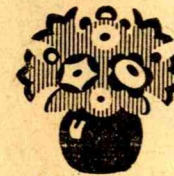
"Έτσι, λοιπόν, μάς πέρασε κι' αυτό τό καλοκαίρι.
Γι' άλλους άνθίσαν φαίνεται τά ρόδα, οί κρίνοι, οί άνθοί.
Στά δάχτυλά μου άχνόφεξε θλιμμένα τ' άγιοκέρι
και μόνο ρόδο τό πικρό γέλοιο στα χείλη άνθει.

Τά ζωντανά μου τά όνειρα σιγής ζήσης τό όρθρινό
νά τά όμορφαίνουν ήθελα πάντα κάποιοι λυγμοί,
όμως, δέν πρόσμενα ποτέ νά φτάνω νά θρηνώ
κι' ό, τι στα χρόνια έκέρδιζα νά χάνω στη στιγμή.

Σ' άγνωστες τώρα θάλασσες δοσμένος και σε μπόρες
μοιάζω σαν άνεμόδαρτο καράβι σε ήλιου γέρμα.
Γελουν στ' ακρόγιαλα οί στιγμές, που, πάντα όνειροφόρες
άπό τό δρόμο μου έκλεβαν άφετηρία και τέρμα.

"Έτσι, που λές, μάς πέρασε κι' αυτό τό καλοκαίρι.
Γι' άλλους άνθίσανε ξανά τά ρόδα, οί κρίνοι, οί άνθοί.
Στά δάχτυλά μου άχνόφεξε θλιμμένα τ' άγιοκέρι
και μόνο ρόδο τό πικρό γέλοιο στα χείλη άνθει. . .

ΣΑΒΒΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Ἄποχαιρέτα τὴ βραδιά κι' ὄ, τι κι' ἂν ἔρθει, δέξου
τί κι' ἂν σὲ μάγεψε ἢ στιγμὴ, ποὺ δὲν τῆς εἶχες δώσει
τῶν πιὸ κρυφῶν σου στοχασμῶν τὴν ἀκριβὴ ρανίδα;

Στῶν ἄστρων τὶς ἀνταύγειες θᾶναι φευγάτη ἢ νειότη,
θᾶναι τοπίο σὰν κι' αὐτὸ ποὺ τῶζησησαν τὰ μάτια
κι' ἀντὶ δροσιά, στὰ χέρια σου σ' ἀφήκε τὴ λαχτάρα...

.....

Τὰ σύννεφα! Τὰ σύννεφα!... Κατακλυσμοὶ ποὺ μείναν,
στὶς παιδικές μας θύμησες, τρελλὴ κραιπάλη τρόμων,
ἀκολουθοῦν τὸ βῆμα σου μὲ διψασμένα ρίγη...

Κι' ὄλοι ποὺ σ' ἀγαπούσανε, θρηνοῦν, σὰ νᾶχεις φύγει..

Γ. Μ. ΜΥΛΩΝΟΓΙΑΝΝΗΣ

IN MEMORIAM

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

ΤΕΤΟΙΑ στὸν ὕπνο μου χαρὰ ποτὲ δὲν εἶχα νοιώσει,
καὶ τὴν καρδιά νὰ σπαρταρᾷ γλυκὰ μέσα στὸ στήθος,
ὅπως ἐχτές, τὴν αὐγινὴν ὥρα, ποὺ' χα ἀνταμῶσει
ΕΚΕΙΝΟΝ μὲ τοὺς μαθητὲς ἀνάμεσα σὲ πλῆθος.

Μορφὴ, ποὺ δὲν τὴν εἶδανε τὰ μάτια μου σὲ εἰκόνα·
κι' ἂν ἀπὸ μνήμης ἦτανε ζωγράφος τῆς νά γίνω,
φῶς θὰ τὴν ἀπλῶνα ξανθό, μεσ' τὸν σκληρὸ χειμῶνα
καὶ θ' ἀνθιζεν ὁ λόγος Του τῆς εὐτυχίας τὸ κρίνο!

Πόσα δὲν ἄκουσα χρυσὰ λόγια, καὶ πόσ' ἀκόμη,
θαύματα δὲν προσκύνησα μὲ τοὺς ἀμαρτωλοὺς,
ὁ πλέον ἀμαρτωλὸς ἐγώ, ζητώντας τὴ συγγνώμη,
ἔτσι κουφός, μὲ τοὺς τυφλοὺς μαζί καὶ τοὺς χωλοὺς.

Μὰ ξάφνου, μπρὸς στὰ πόδια Του, νυφοῦλα στολισμένη
μέσα σε φέρετρο νεκρὴ, ἀδελφοῦλα, σ' ἀντικρύζω,
κι' ἀκούω τὴν ἅγια Του φωνὴ γλυκὰ νὰ σ' ἀνασταίνει:
—Παδοῦλα, σήκω, μιὰ ζωὴν αἰῶνια σοῦ χαρίζω!

ΒΑΣ. ΛΑΜΠΡΟΛΕΣΒΙΟΣ

Ο ΙΣΚΙΟΣ ΣΟΥ

Στὸ φῶς τῶν ἄστρων κι' ἂν πιαστῶ,
ὅπως στὸ νοῦ μου κι' ἂν σὲ πλάσω
δέ θὰ μπορέσω νὰ σὲ φτάσω
Μορφὴ, ποὺ χρόνια σὲ ζητῶ.

Ἄσπρα κι' οἱ στίχοι μου φτερά
ἀπ' τοῦ καημοῦ τὸ περιστέρι
ποὺ τ' ἄγριο τὸ μαδάει τ' ἀγέρι
στὰ σύγνεφα τὰ ζοφερά.

Στὴν πιὸ ψηλὴ κορφή τῆς γῆς
ἄς εἶχε ὁ Ἴσκος σου ἀπομείνει
ὅταν ἀπ' τὴν πικρὴν ὁδύνη
πῆγες στὴ χώρα τῆς σιγῆς.

Θὰ ξεκινούσα μιὰ βραδιά
νᾶρθω, Μαννοῦλα κι' ὄνειρό μου,
κι' ἄς ἦταν στὰ μισὰ τοῦ δρόμου
νᾶσβηνε ἢ ἄραχλη καρδιά.

ΓΡΗΓ. ΘΕΟΧΑΡΙΣ

ΠΡΟΣΜΟΝΗ

...Κι' όμως θά προσμένω νά με πάη στά ξένα
Και θά περιμένω χρόνους και καιρούς
Κι' άν τά τωρινά μας μείνουν ξεχασμένα
Τò καράβι πάντα θά θυμάται ó νούς.

Όσο ζή ή σκέψη και τò δόλιο δάκρυ
Θά ύγραίνει λίγο τή θολή ματιά
Τò καράβι πάντα άπ' τά ξένα μάκρη
Θά προσμένω, νάρθει άπ' τήν ξενητιά.

Νά με φέρει κεϊθε νά με πάρει δώθε
Γιά νά σβύσει, ώστόσο, τόν στερνò καύμò.
Ό, στερνή έλπίδα και στερνέ μου πόθε
Θέ νά νοιώστε, τέλος, τόν άναπαμò.

ΣΗΜΕΡΑ ΖΩ, ΑΥΡΙΟ ΠΕΘΑΙΝΩ

(Στòν άξέχαστο Γιώργο Καράλη)

Άκεφος πάλι σήμερα και σέρνομαι
Δεσμώτης, φουκαράς άπ' τή σκιά μου
Μέ τής ζωής τίς πίκρες πάντα δέρνομαι
Κι' άκόμα μέ τά φρούδα όνειρά μου.

Δέν ξαίρω πιά ή αίτία πάλι σήμερα
Πού μ' έζωσε γερά ή μελαγχολία
—Τò νόημα τής ζωής πού μένει χίμαιρα—
Ός θέλει νά με θλίβει ή άνία.

Δέν ξαίρω τί έχω πάθει μά μιá έμμونه
Σάν μιá προαίτηση ιδέα συντυχαίνω
Έντός μου, λές, φωλιάζουν τόσο δαίμονοι
Και λέν : «Σήμερα ζω κι' αύριο πεθαίνω».

ΝΙΚΟΣ Γ. ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ

ΜΗ ΜΙΛΗΣΕΙΣ

Κι' ω συντροφέ-μου κι' αδερφέ ποτέ μην το νομίσεις
πως θάβρεις κάπου τη χαρά π' άναζητά η ψυχή-σου
τώρα π' όλα γκρεμίζονται και μένουν οι αναμνήσεις
μιας που νειρεύοσουν αυγής να φέρεις στη ζωή-σου.

Τώρα π' όλα γκρεμίζονται και μένουν οι αναμνήσεις
κι' αντίκρυ μας χαμογελά συμβατική μια ζήση
άσε τα σχέδια π' έφτιαχνες για υπερπόντιες πτήσεις
κι' ότι ζήτησ' ο πόθος σου καλό να οικοδομήσει,

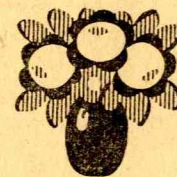
Μον' ζήτε, αγάπησε πολύ, και φύγε : Μη μιλήσεις !

1941

ΑΓΑΠΗ

Τα ονειρατά-μας ήρθαν την αυγή
και πλημμυρίσαν φως τ' άχαρα στήθη
και μια τερπνή κι' ολόδροση κραυγή
πήδηξ' απ' την καρδιά-μας π' αναστήθη.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΤΙΟ

Πόσο πολύ σ' αγάπησα δέν στῶχα ὁμολογήσει,
 κάτω ἀπ' τὰ γέλοια μου ἔκρυβα τὰ δάκρυα τοῦ ἔρωτά μου
 μὰ τώρα πού ἐτοιμάζεσαι νά φύγης μακριά μου
 ἀφίνω ὄλο τὸν πόνο μου, Νινόν, νά ξεχειλίση.

Τώρα πού κάθε ἐλπίδα μου ἔχει γιὰ πάντα σβήσει
 και ξεψυχᾷ τόσο ἄδοξα κι' ἡ φτωχικὴ χαρά μου
 στὸ λέω πόσον ἐσπάραξες τὴν ἄμοιρη καρδιά μου
 πού ἀφέθηκε τόσο εὐκολα, Νινόν, νά σ' ἀγαπήση.

Σ' ἄρεσε πάντα νά γελάς και νά με κοροϊδεύης
 χωρὶς νά ξέρης κάποτε σκληρὰ πῶς με παιδεύεις
 "Ἐνα καπρίτσιο σου ἦτανε κι' ἡ ἔγνοια σου γιὰ μένα.

Καὶ τώρα φεύγεις : στὸ καλό, Νινόν μου ἀγαπημένη,
 σοῦ εὐχομαι νᾶσαι πάντοτε ὠραία κι' εὐτυχισμένη
 κι' ἐγὼ ἄς πονῶ θυμούμενος μέρα και νύχτα ἐσένα . . .

Θ. ΛΙΑΡΟΥΤΣΟΣ

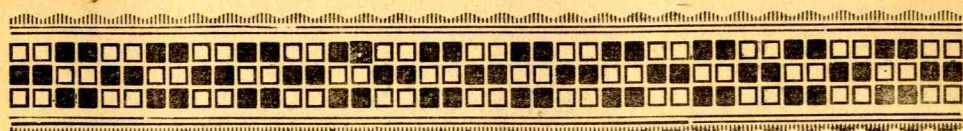

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Ἐποσπερνὸ τὸ μήνυμα τῆς μέρας σου Νοέμβρη,
 τὰ σύννεφα πού πλήθυναν ψηλά στὸν οὐρανὸ
 και ριγηλὸ τ' ἀγέρι σου — ἀπὸ μακριὰ νά σ' ἔβρη
 τὰ φύλλα στέλνει τῶν δεντρῶν χαιρετισμὸ στερνὸ.

Και τῆς πρωτόφορτης βροχῆς τὸ ράνισμα στὸ τζάμι
 ἀχολογᾷ μονότονα σπάζοντας τὴ σιγὴ
 τοῦ νειόφερτου φθινόπωρου, οἱ πόθοι μας ποτάμι,
 καθὼς τώρα ,ξεχύθηκαν, στὴ μυρουδάτη γῆ,

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΗΣ.

“ ΑΠ’ ΤΑ ΟΡΑΜΑΤΑ ,,

Γοργὸ και φευγαδιάρικο εἶν' τὸ φτερούγισμά μου
 και μακρυνὸ τὸ κάλεσμα τῆς ζήσης πού ζητῶ
 στα δυνατὰ μου τὰ φτερά βαστάζω τῆ θεά μου
 και προχωρῶ χαρίζοντας τὴν Τέχνη πού κρατῶ.

Σκορπίζω γύρω λούλουδα και ὁμορφιές χαρίζω
 στὸ βροντερό μου πέταμα μεθῶ με κερσυνούς
 τὰ γήϊνα, τ' ἀνθρώπινα, με χάρι τὰ στολιζῶ
 και προχωρῶ ἀνοίγοντας τῆς Τέχνης τοὺς κρουνοὺς.

Σὲ κάθε δρόμο στέκομαι και ξεριζώνω πόνους
 και τὰ τερτίπια τῆς ζωῆς σὲ βάραθρο πετῶ.
 Ἐδιαφορῶ γιὰ τὰ ψηλὰ, περιφρονῶ τοὺς θρόνους,
 τ' ἀτίθασό μου πέταμα με κάνει νά μεθῶ.

.....
 ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΡΑΛΗΣ

ΣΗΜ. Ὁ νέος αὐτὸς ποιητὴς πού χάθηκε τόσο πρόωρα πάνω στ' ἀνθισμα τῆς νεότητος του - και με τὸ φοιητότερο τρόπο (ἔπεσε ἀπ' τὴ πλάτ - φόρμ τῆς Καλλιθέας στὶς γορμμές τοῦ ἠλεκτρικοῦ ἕνα χειμωνιάτικο Σαββάτο βράδυ τοῦ 1940) δέν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού παρουσιάζεται στα γράμματα τῆς πόλης μας.
 Αὐτὲς τὶς μέρες μάλιστα και με τὴν εὐγενικὰ φροντίδα τῶν φίλων του κυκλοφορεῖ ἕνα βιβλιαράκι με τὰ καλλίτερα κομμάτια ἀπ' τὶς σελίδες του και με προλογικὰ σημειώματα τῶν κ. κ. Σ:ελίου Πιναγιωτόπουλου και Κωστ. Ἀγγελόπουλου γύρω ἀπ' τὴ δραματικὴ ζωὴ και ἔργο του.

ΕΠΙΤΑΦΙΑ

1

Τὰ βραδυνὰ πού σπίτι μου ἔρμο πουλί γυρίζω
 ἀπ' τὰ γεμάτα ὀμορφιῆς λουλούδινες μουράγια
 μπροστὰ σὲ κάποιες θύμησες ἀμίλητος δακρύζω
 ἔτσι καθὼς ἀναπολῶ τὰ τόσα μου ναυάγια.

Ἄκούγονται σφυρίγματα τῶν πλοίων καὶ τῶν τραίνων
 πού φεύγουνε γιὰ τᾶγνωστο ξενυχτισμένα, μόνα·
 κι' ἐγὼ μὲ τὴν ἀνάμνηση νὰ ζῶ τῶν περασμένων
 νὰ σκέφτουμαι τί ἔχασα στὸν περσινὸ χειμῶνα.

2

Δὲν εἶμαι κείνο τὸ πουλί πού ἐλεύθερο πετοῦσα.
 Ἄλλοι μοῦ κόψαν τὰ φτερά κι' ἄλλοι μ' ἔχουν πληγώσει·
 δὲν εἶμαι κείνο τὸ παιδί πού ξέγνοιαστο γυρνοῦσα
 στὸ σπίτι μου τὸ πατρικὸ λίγο προτοῦ νυχτώσει . . .

Ὅλα τὰ γλέντια κι' οἱ χαρὲς —τῆς νειότης τὰ μεθύσια—
 καὶ τὰ παλάτια τῆς ζωῆς πού μιὰ φορὰ εἶχα πλάσει
 ὁ χάρος μοῦ τὰ γκρέμισε· κι' οἱ πόνοι κυπαρίσσια
 ὑψώνονται μέσ' στῆς ψυχῆς τὰ πιὸ παρθένα δάση . . .

Δ. ΓΙΑΤΡΑΚΟΣ

"SPLEEN",

«Σκυμμένη φεύγει ἡ ἐλπίδα μαυροφόρα
 καὶ κάτω λυώνει ἐντὸς μας καὶ πεθαίνει»
 Ν. Πετμεζᾶς Λαύρας (Σιγαλὲς φωνές).

Ἀπόψε θλιβερά καθὼς ἐβράδιασε
 καὶ στέκουνε τὰ πάντα λυπημένα,
 μὴ φεύγεις φίλε μου καλὲ κι' εὐγενικέ,
 μὰ κάθισε μαζί τώρα μ' ἔμένα.

Ἀπόψε τὸ τραγούδι, τὸ χαμόγελο,
 ὁ κήπος τῆς αὐλῆς, τὸ συντριβάνι,
 ὀλότελα βαθεῖα πικρὰ κοιμήθηκαν
 λές κι' ἔχουνε πολὺ καιρὸ πεθάνει.

Κάθισε φίλε μου καλὲ κι' εὐγενικέ,
 μὴ θέλεις νὰ μ' ἀφίσεις μοναχό μου!
 Τώρα καθὼς ἐβράδιασε παράξενα
 δὲ νοιώθω πιά καλὰ τὸν ἑαυτό μου.

Ὁ φόβος μὲ σιμώνει καὶ στὸν κόσμον του,
 ἀτέλειωτα κι' ἀσίγαστα μὲ κράζει.
 Καὶ τὸ βαθὺ μυστήριον π' ἀπλώνεται,
 ἄχ πῶς μὲ τυραννᾷ καὶ πῶς μὲ σφάζει!

. . . Κάθισε φίλε μου καλὲ κι' εὐγενικέ,
 στὴν ἄχαρη καὶ πένθιμη βραδιά μου.
 Κάθισε φῶς κι' ἐλπίδα μου παρήγορη,
 κι' ὡς δῶρο θὰ σοῦ δώσω τὴν καρδιά μου.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΤΣΟΥΤΑΚΟΣ

ΜΟΥΡΑΓΙΟ

Στον καφενέ του Νικολή καθημερινά
—δίπλα στο καπελειό του Γιάκουμπα του Μορφονιού
της θάλασσας τα πικροντέρτια μολογάνε τα στερνά,
—όξω κι' ο μόχτος βουερά κυκλογυρνά
οί ναφτικοί του ρημαγμένου λιμανιού.

Στο πόρτο έχουν σωπάσει τα βαπόρια
και σκυθρωπά κι' αβόγγητα γναντέβουν προς τα πλάτια.
Έχουνε φύγει αγύριστα τα μάβρα αγριοβόρια
κι' από τις φουσκοθαλασσιές, νεκρώνουν τώρα χάρια
Μακρυά απ' τα θαλασσένια νεροπάτια.

Στον καφενέ, οι αχνοί καπνοί πνίξαν τις φάτσες
κι' οι ναφτικοί, ανασκουμπωμένα τα μανίκια.
Κάποιος στηρίζονταν βαρειά στα δεκανίκια
—πως μαραζώνουν της στεργιάς οι αργές μπουνάτσες
κι' άλλος σκεδίαζε στο μάρμαρο καΐκια.

Ενας τυφλός, μοιρολογάει με το σουράβλι.
κι' η νοσταλγία τους λυγίζει τα κορμιά
και φλογερή τους περιζώνει πεθυμιά,
—τα ζαρια πως χορέβουνε στο τάβλι
μια ατλαντική να μαστιγώναν τρικυμιά.

Και τότες σιγανά,
—στα ροζιασμένα χέρια κλαίει το κομπολόι—
πικρός καϋμός τους διαπερνά
και πονεμένο το συρτό αρχινά
το θρηνολόι.

ΚΩΣΤΗΣ ΑΜΠΡΑΚΙΩΤΗΣ

ΜΑΤΑΙΗ ΠΡΟΣΜΟΝΗ

Μάταιη προσμονή, μούχεις μαράνει
της νειότης τη δροσιά, και τη γαλήνη
μ' απόδιωξες μακρυά, λες κι' έχει υφάνει
το μάβρο, εντός-μου, πέπλο-της η οδύνη. . . .

Και δε βολεί ξανά να μου γλυκάνει
τις ώρες τις πικρές, η απολοσύνη
της θύμησης, που ξέθωρο στεφάνι
μονάχη συντροφιά μούχει απομείνει. . . .

ΜΗΝΑΣ ΜΑΤΣΑΚΗΣ

ΣΑΝ ΕΡΘ' Η ΝΥΧΤΑ

Λές και πεθαίνει τὸ χωριό καθώς ἡ νύχτα ἀπλώνει
ἀργὰ τὸ μαυρο πέπλο της ἀπάνου ἀπ' τὰ σπιτάκια.
Κάθε ζωή και θόρυβος, και κίνηση τελειώνει.
Μαζί και τὸ κελάϊδισμα πού λένε τὰ πουλάκια.

Σωπαίνουν και κλειδώνονται, καθώς ἡ νύχτα γέρνει
μέσα στὰ σπίτια τὰ παιδιά, και σβύνεται ἡ φωνή τους
Πάνου στὸ γόνα τῆς γαγιᾶς, ὕπνος γλυκός τὰ παίρνει
μ' ἀγγελικὸ χαμόγελο χυμένο στὴ μορφή τους.

Κάπου, πέρ' ἀπὸ τὸ χωριό, σταμάτησαν οἱ μύλοι
κι' οἱ μυλωνάδες κίνησαν, και πᾶν νὰ ξαποστάσουν.
Μεσ' στὰ πυκνά φυλλώματα παραληροῦν οἱ γρύλλοι
κι' οἱ γλαυκες στὰ χαλάσματα, δὲ λένε νὰ σωπάσουν.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΟΣΧΟΣ

ΣΚΕΨΗ

Ἡ σκέψη μου ροδόφτερη, καθὼς τὸ δειλί σβύνει
σὲ πέπλο ἀραχνόφαντο μὲ τύλιξε
καὶ γιὰ ταξίδια μακρυνά
(στοὺς κόσμους ποὺ χαθήκανε
καὶ πήρανε μαζύ τους τῆς νειότης τὴ χαρὰ)
μὲ σέρνει — ὦϊμέι! — ξωπίσω τῆς
ἀνήμπορο ῥημάδι.

Τῆς ταξιδιάρας θύμησης παληὸς караβοκύρης
στὸ γνώριμο λιμάνι σου ἀπόψε νειώθω πάλι
πὼς θὰ μὲ φέρει,
γιὰ νὰ σοῦ πλέξει ἡ θλίψη μου
τριγύρω σου στεφάνι
(ἀπ' τὶς χαρὲς τῆς ζήτησής μας)
καὶ κεῖ καθὼς σιγαληνά θὰ σβύνεται τὸ δειλί,
τὴν ἀνεκπλήρωτη τοῦ ἔρωτα
θὰ νειώσω ἀνατριχίλα.

ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΡΔΑΛΙΝΟΣ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Ὅταν γλυκὰ τὸ σήμαντρο τον εσπερνὸ χτυπάει
μες στα στερνὰ τα χρώματα τῆς μέρας που πεθαίνει
καὶ τα καντήλια φέγγουνε μελάγχολα τους τάφους,
τα κυπαρίσσια γέρνουνε τὶς κορυφὲς θλιμμένα

μπροστὰ στὴν πόρτα ευλαβικὰ τῆς ἐκκλησιάς θρηνώντας.
Κι' εἶναι θαρρεῖς ψυχὲς θλιβές, ψυχὲς λησμονημένες
που μες στὴν ὥρα τῆς στερνῆς, τὴν ὥρα τοῦ θανάτου
για κείνους που τὶς ξέχασαν προσεύχονται με πόνο. . . .

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΟΥΛΑΝΔΡΗΣ

ΤΙ ΛΕΕΙ Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΞΙΑ ΤΩΝ ΔΥΟ ΒΙΒΛΙΩΝ
“ΑΙΟΛΙΚΑ,, ΚΑΙ “ΕΠΙΝΕΙΑ,,
ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ ΒΑΣ. ΛΑΜΠΡΟΛΕΣΒΙΟΥ

(Μερικὲς γραμμὲς ἀπ' τὶς κρίσεις ποὺ ἔγραψαν γιὰ τὰ δυὸ αὐτὰ ἔργα γνωστοὶ φιλότεχνοι
καὶ τεχνοκρίται).

«Τὰ Ἐπίνεια» τοῦ Β. Λαμπρολέσβιου ἀποτελοῦν τὸν ὕμνο τοῦ Πειραιῶς
ΜΙΧ. ΡΟΔΑΣ «ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ» 29-1-40

«Τὰ ποιήματα τῶν «Ἐπινείων» εἶναι ἐμπνευσμένα ὅλα ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ καὶ ἀ-
ποτελοῦν συμβολὴν εἰς τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τῆς γείτονος.»
«ΕΘΝΟΣ» 10 12 39

Ἡ ἐντύπωση ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν «Ἐπινείων» εἶναι ὄχι μόνον καλὴ ἀλλὰ
γεννᾷ ἀρκετὰς σκέψεις διὰ τὸν ποιητὴν καὶ τὸ ἔργον του.

Χ. Ε. ΑΓΓΕΛΟΜΑΤΗΣ «ΕΣΤΙΑ» 31-12 29

«Ὁ Λαμπρολέσβιος θαδίζει μὲ τὴ μόρφωση τοῦ ἰδανικοῦ, ποὺ λέγεται καθήκον,
ἐρμηνεία τῆς ζωῆς στὸ δοξάρι τοῦ πόνου. Ἡ εὐγένεια, ἡ χάρις, ἡ ὑψηλοφροσύνη
καὶ τὸ ἀπλοῦκό παράστημα τοῦ ρυθμοῦ καὶ τοῦ ἤθους, ἀποκτοῦν σ' ὅλους τοὺς στί-
χους τοῦ ἔννοια νόμου.»

Ν. ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ «ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΡΓΑΤΩΝ»

«Τὰ «Ἐπίνεια» εἶναι λυρικὲς δημιουργίαι ἐμπνευσμέναι ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ καὶ τὶς
συγκινήσεις του.»

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ «ΑΣΥΡΜΑΤΟΣ» 11-2-40

«Ἐχει ὅλη μου τὴν ἐκτίμηση, φιλία κι' ἀγάπη ἡ ξεχωριστὸς κι' ἐμπνευσμένος
ποιητὴς Λαμπρολέσβιος ποὺ γράφει τὰ μεγαλόπνοα τραγούδια καὶ μὲ μάγεψε μὲ τὰ
Αἰολικά».

ΔΗΜ. ΓΡ. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ Μυτιλήνη, 19 10 31

«Μιά πραγματικὴ ποιητικὴ πνοὴ ξεφεύγει μέσα ἀπὸ τὸ βιβλίον «Αἰολικά». Ὑπάρ-
χουν ποιήματα μέσα στὴ συλλογὴ αὐτὴ τοῦ Λαμπρολέσβιου, ποὺ εἶναι πραγματικὰ
ἀρχαία εἰδύλλια, μὲ τὰ ὀνόματά τους».

Γ. ΑΝΝΙΝΟΣ «ΠΡΩΤΑ» 28-10 40

1) «ΑΙΟΛΙΚΑ» 2) «ΝΕΚΤΑΡ» 3) «ΕΠΙΝΕΙΑ»

Τιμὴ ἐκάστου Δραχ. 650

Βιβλιοπωλεῖον τῆς «Ἐστίας» Ι. Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ, Σταδίου 38.

Στὸν ἀγοραστὴ καὶ τῶν τριῶν ἔργων δίνεται δωρεὰν ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ποιητὴ τὸ
μοναδικὸ βιβλίον του, ποὺ κυκλοφόρησε σὲ καιρὸ πολέμου μὲ τὸν τίτλον «ΕΥΑΓΓΕ-
ΛΙΑ» ποιήματα ἐμπνευσμένα ἀπ' τὸ θάνατον τῆς ἀδελφῆς του.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Δ. ΤΣΟΥΡΟΥΝΑΚΗ ΝΑΥΑΡΧ. ΜΠΗΤΤΥ 37 - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΧ. 300